

[Knud Kristensen.]

som man kunde ønske. Nu er det altsaa klart, at han ikke ønsker at foretage sig noget paa dette Omraade, medmindre han har et Flertal i Rigsdagen bag sig. Det takker jeg for.

I øvrigt kan jeg slutte mig til det fremsatte Forslag om Overgang til næste Sag paa Dagsordenen. Gennem Nedsættelsen af det foreslaaede Udvalg vil Ministeren faa Kendskab til, hvad Rigsdagen mener, og Rigsdagen vil faa Kendskab til Enkelt- hederne i den paatænkte Reform.

Den højtærede Undervisningsminister udtalte nu, at han hele Tiden har ønsket at høre Rigsdagens Mening og handle i Overensstemmelse dermed. Det tvivler jeg ikke om, naar Ministeren siger det, men Ministeren maa vistnok indrømme, at efter de af ham fremsatte Udtalelser — i hvert Fald saaledes, som de var gengivet i Pressen — var der en vis Begrundelse for Ængstelse fra vor Side for, at Ministeren ikke var opmærksom paa denne Side af Sagen. Det er imidlertid ikke værd at strides om nu. Jeg takker altsaa Ministeren for, at han vil undersøge Rigsdagens Stilling gennem det Organ, der nu er stillet Forslag om, et Forslag, som Ministeren har accepteret.

Undervisningsministeren (Hartwig Frisch): Det glæder mig, at Sagen har faaet et saadant Forløb, og jeg takker den ærede Ordfører for Forespørgerne (Knud Kristensen) for den venlige Maade, hvorpaa han sluttede sin Forespørgsel.

Det ærede Medlem bad mig om en Indrømmelse. Det ærede Medlem har ved de Referater, der er fremkommet i Pressen, faaet det Indtryk, at jeg har villet stille mig afvisende over for at høre Rigsdagen. Jeg vil gerne give det ærede Medlem den Indrømmelse, at det Indtryk kan skabes, men saa har jeg ikke ved den Pressesammenkomst udtrykt mig tilstrækkelig tydeligt. Det er imidlertid en fejlagtig Opfattelse af min Hensigt. Det ligger vistnok deri, at det bestemte Spørgsmaal, der blev stillet til mig angaaende Finansudvalget, afviste jeg, og det gjorde jeg med den bestemte Begrundelse, at der ikke kunde siges at være det formelle Grundlag for en Henvendelse til Finansudvalget, da der ikke var Bevillings-spørgsmaal i Sagen. Jeg tror, det er den Bemærkning, der har givet adskillige af Journalisterne det Indtryk, at jeg afviste, at Rigsdagen overhovedet blandede sig i det Spørgsmaal. For saa vidt det Indtryk har kunnet skabes, beklager jeg det, for det har ikke været min Hensigt.

Der blev stillet nogle enkelte Spørgsmaal til mig.

I et ærede Medlem Hr. Mogens Fog anmodede mig om i denne Pulje at tage de danske Talbetegnelser med. Hvor meget jeg end beklager, at det danske Sprog har udviklet sig saaledes, at vi paa dette Punkt er helt enestaaende i Norden, saa at vore norske og svenske Brødre, naar de kommer hened, ikke kan forstaa Betegnelserne halvtreds og halvfems, maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at dette ikke er en ortografisk Reform — det er den store Forskel. Her er der Tale om et dybt Indgreb i selve Sproget, her er der Spørgsmaal om, at vi skal tale anderledes. Fra et filologisk Standpunkt maa man skarpt sondre imellem et Indgreb i selve Sproget og en slet og ret Retskrivningsreform, Talesproget lader sig ikke ordne ved en ministeriel Bekendtgørelse.

Jeg synes, den ærede Ordfører var lidt haard ved Scavenius, for her var Scavenius for en Gangs Skyld paa den rigtige Side og var Fremskridtsmand af Rang. Det var kedeligt for Højskolen og Venstre, at han bøjede af for konservative Stemninger — det *daværende* Venstre, bevares! Scavenius gik med til den Reform, at man paa alle Postanvisninger skulde skrive treti i Stedet for tredive og femti i Stedet for halvtreds. Det var et enormt Spring dengang. Det staar endnu officielt, at man paa Postanvisninger skal skrive disse Tal, jeg tror ogsaa, der er mange Mennesker, der gør det paa Checks; de vilde maaske aldrig finde paa det ellers, men de skriver det der. Men jeg synes netop, at denne Reform, som blev gennemført i 80erne, viser den enorme Forskel, der er paa en Skriftreform og paa en Talereform. Det viser sig, at ganske uanset Skriftreformen bliver man ved at sige halvtreds og halvfems, til Nordmændenes og Svenskernes store Fortrydelse.

Over for det ærede Medlem Hr. Evald Christensen, der ogsaa bragte en saglig Bemærkning frem, nemlig om Afskaffelse af alle de store Bogstaver, vil jeg ogsaa gerne gøre en saglig Bemærkning. Det er nemlig ingen god Udvej. Det gamle Navn for de store Bogstaver er jo Initialer, det vil sige Indgangsbogstaver, til at betegne Indgangen til Sætningen, og det har virkelig en Betydning at have denne Markering. Vi ved alle

Rettelse.

Sp. 630, Stk. 2, Lin. 7 og 8, rettes „pCt.“ til: „promille“.